

af døds ofre toner frem på tv-skærmen. De fortæller alle om den fortsat meget alvorlige sikkerhedssituation, der hersker i visse dele af landet. En situation, der skyldes ekstremistiske minoriteter, der kun har et formål med deres mission: at eliminere enhver form for fredelig forening mellem landets befolkninger og fjerne ethvert håb hos irakerne. De ønsker det stik modsatte af os og det irakiske flertal, nemlig vold, kaos og borgerkrig.

Det er den fjende, som vi er oppe imod. Og jeg vil gerne slå fast, at fjenden altså ikke er de internationale soldater, der kæmper for at stoppe blodbadet mellem de rivaliserende etniske grupper. Det er ikke koalitionsens soldater, der slår hundrede irakere ihjel hver dag, og Danmark er der netop for at beskytte den irakiske befolkning imod den meningsløse blodsudgydelse.

Kl. 16.40

Vi skal forhindre disse angreb. Vi er der for at stabilisere situationen, så den ikke eskaleres til det ekstreme. Netop derfor er det brændende nødvendigt, at vi i denne vanskelige tid lever op til alle de taler, der bliver holdt på FN's generalforsamling. Netop nu må vi sætte alle kræfter ind i bestræbelsen på at hjælpe irakerne frem til en fremtid i fred. Men det er en enorm opgave, selv om det virker, som om dele af oppositionen har glemt det.

Debatten i dag drejer sig om udvikling i Irak, og lad mig her slå fast, hvad vi egentlig har med at gøre, for realiteterne er, at vi har at gøre med en genopbygningsproces helt fra grunden. Når vi taler om udvikling i Irak, skal vi ikke bare gå 3 år tilbage, men hele 3 årtier tilbage – al den tid Saddam Hussein har været om at køre Irak i sænk. Hvis vi gerne vil forstå udviklingen her i nutiden og få en idé om fremtiden, er vi kort sagt nødt til at kende til fortiden.

Det land, som koalitionsstyrkerne overtog ansvaret for i 2003, var et fuldkommen nedslidt land. Resultatet efter 13 års sanktioner, krig mod Iran, plyndringer i Kuwait kan læses ud af tallene. I 1980'erne havde Irak en indkomst pr. indbygger på samme niveau som Sydkorea, og i perioden fra 1990 til 2000 faldt Irak som land på Human Development Index fra plads nr. 76 til plads nr. 126. Intet land faldt hurtigere i samme periode. De olierigdomme, der skulle komme den enkelte iraker til gode i form af veje, skoler og hospitaler, altså velfærd, brugte Saddam til kanoner og paladser.

Saddam var frygtet af sine naboer, og Saddam var frygtet af sine egne. Derfor var jeg dybt forundret over FN's generalsekretær, Kofi Annans, udtalelse i BBC World i forgårs. Han sagde, at skolebørnene var mere sikre under Saddam, end de er nu. Der må være tale om en voldsom fortrængning eller forglemmelse.

Hvordan kan Kofi Annan sige det, når der er klare beviser på, at hvis et skolebarn fortalte en vittighed om Saddam Hussein, kunne barnet risikere at få skåret sin tunge af og simpelt hen også risikere, at hele familien forsvandt. Havde de skolebørn under Saddam Hussein en bedre fremtid? Spørg Saddam Husseins uskyldige ofre, spørg en befolkning, der levede i evig frygt, og glem nu ikke, at sikkerhedssituationen har fordrevet omkring 1,6 mio. irakere, men halvdele af disse forlod deres hjem langt før 2003.

Vi vil vende denne udvikling – en udvikling fra rædselsdiktatur til demokrati, fra skrappeløs kommandoøkonomi til åben markedsøkonomi. Men det virker, som om dele af den danske opposition ligesom Kofi Annan har glemt, at gentagne FN-resolitioner bad Saddam Hussein om at samarbejde, ellers ville konsekvensen være en afvæbning. Det er derfor og kun derfor, at Danmark er i Irak i dag.

En anden vigtig faktor for at forstå den nutidige situation i Irak drejer sig om landets interne rivalisering mellem shiitter, kurdere og sunnier. Det er spændinger, der blev undertrykt i Saddams brutale jerngreb. Da regimet faldt, løsnedes der derfor op for hidtil nedfrosne konflikter og magtkampe. Det er med til at fortælle, hvorfor den irakiske befolkning reagerer, som den gør, når den får friheden.

Dele af oppositionen i Danmark lever op til illusionen om en fredelig konfliktløsning, men fortiden fortæller os en anden historie. Det er netop derfor, at det er altafgørende, at vi støtter op om og styrker den irakiske regering. Irak har brug for et stærkt politisk center, der kan holde sammen på den irakiske stat. Det er fortiden, som har fastlagt nutidens vilkår, og det er de vilkår, vi arbejder under.

Kl. 16.45

Det er sådan, billedet tegner sig for de sidste 30 år, og så kan man jo spørge: Hvad er der sket inden for bare de sidste 3 år? Først og fremmest kan man på baggrund af denne fortid kun være imponeret over de store politiske fremskridt i løbet af de sidste 3 år. Irak har vedtaget en demokratisk forfatning, der er gennemført tre succesfulde demokratiske valg, og der er samlet et par-